

deel 11 – 24 maart 1914

De Mensheid van Jezus heeft grenzen, terwijl zijn Wil eeuwig is en zonder grenzen. De ziel die in de Goddelijk Wil leeft, vervangt Jezus' Mensheid, en wordt door Hem gebruikt als zijn Mensheid.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, klaagde ik bij Jezus dat Hij nog niet was gekomen. En toen Hij kwam zei Hij: *“Mijn dochter, mijn Wil verbergt mijn Mensheid binnenin zichzelf. Daarom verberg Ik, als Ik je over mijn Wil spreek, soms mijn Mensheid voor jou. Je voelt je door licht omgeven. Je hoort mijn stem maar kunt Me niet zien, omdat mijn Wil mijn Mensheid in zich opneemt, omdat mijn Mensheid zijn begrenzing heeft, terwijl mijn Wil eeuwig is en grenzeloos. In feite sterkte mijn Mensheid toen Die op aarde was, zich niet uit over alle plaatsen, tijden en omstandigheden. En waar mijn Mensheid niet alles kon bereiken, nam mijn eindeloze Wil die plaats in en bereikte alles. Dus als Ik zielen vind die volledig in mijn Wil leven, nemen zij de plaats in van mijn Mensheid, wat tijd, plaats en omstandigheden betreft en zelfs van het lijden omdat, daar mijn Wil in hen leeft, Ik hen gebruik net zoals Ik mijn Mensheid gebruikte. Mijn Mensheid was immers het orgaan van mijn Wil. En wie mijn Wil doen (en er in leven) zijn dat evenzo”.*

deel 11 – 5 april 1914

Alles wat in de Goddelijke Wil wordt gedaan, wordt licht.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, toonde mijn aanbiddelijke Jezus zich binnenin een immens licht. Ik zwom in dit licht en zo kon ik ervaren hoe het vibreerde in mijn oren, mijn ogen en mijn mond – in alles. En Jezus zei: *“Mijn dochter, voor iemand die mijn Wil doet (en er in leeft) wordt haar werk licht. Als ze spreekt, denkt, verlangt of loopt, veranderen haar woorden, gedachten, verlangens en voetstappen allemaal in licht – maar licht ontleend aan mijn Zon. Mijn Wil trekt iemand die mijn Wil doet (en er in leeft) met zo'n kracht aan, dat zij onophoudelijk rond dit licht blijft draaien en als ze ronddraait, neemt ze meer licht op, wat haar binnen Mij gevangen houdt”.*

deel 11 – 10 april 1914

De betekenis van het afrukken van de doornenkroon van het hoofd van Jezus. Het centrum van Jezus op aarde is de ziel die zijn Goddelijke Wil doet (en er in leeft). Liefde heeft de Goddelijke Wil nodig om rustig te zijn.

Vanmorgen vertoonde mijn altijd lieflijke Jezus zich als de gekruisigde en deelde zijn

pijnen met mij. Hij trok zich zo dicht tegen me aan in de zee van zijn lijden dat ik het bijna stap voor stap kon volgen.

Maar wie kan alles verwoorden wat ik kon begrijpen? Er zijn zoveel dingen dat ik niet weet waar te beginnen. Ik wil alleen dit zeggen: toen ik zag hoe de doornenkroon van Hem werd afgetrokken – en de doornen beletten het bloed naar buiten te komen – toen de doornenkroon werd afgetrokken, stroomde het bloed door die gaatjes naar buiten, stroomde over zijn gelaat en zijn haar en kwam neer op de hele persoon van Jezus. En Jezus: *“Dochter, deze doornen in mijn hoofd zullen de trots, de eigendunk door prikken, de meest verborgen wonden van de mens, zodat de etter die zij bevatten er uit komt. En de doornen, gedompeld in mijn bloed zullen hem genezen, en zullen de kroon weer opzetten die de zonde hem ontnomen had”*.

Toen liet Jezus me de andere fasen van de Passie doormaken, maar ik voelde hoe mijn hart doorboord werd toen ik Hem zo zag lijden. En Hij begon, bijna om me op te vrolijken, weer over zijn heilige Wil te spreken: *“Mijn dochter, het centrum van Mij op aarde is de ziel die mijn Wil doet (en er in leeft). Kijk, de zon verspreidt overal op aarde zijn licht, maar houdt zijn eigen middelpunt. In de Hemel ben Ik het leven van iedere hemeling, maar Ik heb nog steeds mijn eigen centrum, mijn troon. Op dezelfde wijze ben Ik overal op aarde, maar mijn middelpunt – de plaats van mijn troon waar Ik heers, met mijn charisma's, mijn voldoening, mijn triomfen, mijn kloppend hart – mijn hele Zelf bevindt zich in de ziel die mijn allerheiligste Wil doet (en er in leeft) als in haar eigen centrum. Deze ziel wordt zo vereenzelvigd met Mij dat ze niet van Mij te scheiden is en al mijn wijsheid en macht kan geen middel vinden om zich hoe dan ook van haar los te maken”*.

Toen vervolgde Hij: *“Liefde heeft haar bezorgdheid, verlangens en rusteloosheid. Mijn Wil daarentegen is voortdurende, rust. En weet je waarom? Omdat liefde begin, middel en het einde van een werk bevat, ontstaat er bezorgdheid en rusteloosheid om het eind te bereiken en veel van wat menselijk is en onvolmaakt gaat daarmee gepaard. En als mijn Wil en liefde niet verenigd zijn bij iedere stap – arme liefde, hoe onteerd blijft zij, zelfs in de grootste en heiligste werken. Mijn Wil daarentegen is werkzaam in een enkele act, daar de ziel de hele mentaliteit van het werk over laat aan mijn Wil. En terwijl mijn Wil werkzaam is, rust de ziel. Omdat het niet de ziel is die werkzaam is, maar mijn Wil in haar. Daarom is er geen bezorgdheid of rusteloosheid en haar werken zijn vrij van welke onvolmaaktheid dan ook”*.

deel 11 – 18 mei 1914

Vredige zielen zijn het personeel van God.

Daar ik me bedrukt voelde stond ik op het punt overvallen te worden door de giftige golven van verwarring. Mijn lieflijke Jezus, mijn trouwe schildwacht, kwam

onmiddellijk in actie om te voorkomen dat de verwarring me zou overvallen en Hij mopperde: *“Dochter, wat doe je? De liefde en de aandacht van Mij om de ziel vredig te houden zijn zodanig en zo groot dat Ik gedwongen wordt om wonderen te doen om in de ziel de vrede te bewaren. En wie deze zielen verontrusten, willen zich tegenover Mij opstellen en beletten dit wonder van Mij, vol liefde.*

Dus raad Ik je aan – blijf in harmonie bij alles. Mijn Wezen is in alles volledig in harmonie en toch zie en ervaar Ik het kwaad en bitterheid blijft Mij niet bespaard. Toch raak Ik nooit de harmonie kwijt, mijn vrede is eeuwig, mijn gedachten zijn vredevol, mijn woorden zijn gezoet met vrede, mijn harteklop is nooit verstoord, zelfs niet bij onmetelijke vreugde of eindeloze bitterheid. Het werk van mijn handen bij de geseling gaat over de aarde, gewikkeld in golven van vrede. Dus als je je vrede niet bewaart, voel Ik Me, omdat Ik in je hart ben, onteerd. En mijn weg en die van jou lopen niet meer evenwijdig. Ik voel Me dan belemmerd om in jou mijn wegen uit te stippelen en daarom maak je Me ongelukkig. Alleen vredevolle zielen zijn het personeel waarop Ik steun. En als de vele ongerechtigheden de geselingen uit mijn handen grissen, doe Ik, steunend op dit personeel, altijd minder dan wat Ik moet doen. Ach, als Ik dit personeel niet had – laat het nooit gebeuren – bij gebrek aan mijn steunpunten zou Ik alles ten onder laten gaan”.

deel 11 – 29 juni 1914

Hoe het schepsel dat in de Goddelijke Wil leeft, deel heeft aan de werking ‘ad intra’ van de goddelijke Personen.

Terwijl enige gezaghebbende mensen lezen wat wordt geschreven op 17 maart – dat iemand die de Wil van God doet (en er in leeft) deel neemt aan de werking ‘ad intra’ van de goddelijke Personen enz. zeiden zij dat dat niet zo was en dat het schepsel hierin niet binnengaat. Ik bleef daarover peinen hoewel kalm en overtuigd dat Jezus de waarheid wel zou bekend maken. In mijn gebruikelijke toestand zag ik een oneindige zee voor me en veel voorwerpen in deze zee – sommige waren klein, andere groter, sommige bleven aan de oppervlakte van de zee en waren eenvoudigweg nat, anderen zonken naar de bodem, werden verzadigd van water, van binnen en aan de buitenkant, weer anderen zonken zo diep dat ze opgenomen werden in de zee.

Welnu, toen ik dit zag kwam mijn lieflijke Jezus en zei: *“Mijn geliefde dochter, zag je dat? De zee is het symbool van mijn grenzeloosheid, de voorwerpen, verschillend van grootte de zielen die in mijn Wil leven. De verschillende zijnswijzen – sommige aan de oppervlakte, sommige in de diepte, sommige opgenomen in Mij – verschillen naargelang zij in mijn Willen leven: sommige onvolmaakt, anderen meer volmaakt en anderen bereiken het punt volkomen in mijn Wil opgenomen te worden.*

Welnu mijn dochter, mijn 'ad intra' waarover Ik je sprak is precies dit: soms houd Ik je bij Mij, in mijn Mensheid en je deelt in mijn pijnen, in de werken en in de vreugden van mijn Mensheid. Op andere momenten, als Ik je in Mij binnen trek, zorg Ik dat je opgenomen wordt in mijn Godheid. Hoe dikwijls heb Ik je niet laten zwemmen binnenin Mij en hield Ik je zo diep binnenin Mij dat je niets anders kon zien dan Mij, binnen en buiten jezelf? Welnu, terwijl Ik je binnenin Me hield, deelde je in de vreugde, de liefde en al het andere, altijd naargelang je geringe vermogen. En zelfs, hoewel onze werking 'ad intra' eeuwig is, kunnen de schepselen de effecten van die werking in hun leven toch genieten naargelang hun liefde.

Welnu, als de wil van de ziel één is met de Mijne en Ik plaats haar binnenin Mij en ze maakt zich niet los – is het wonder dat – zolang ze niet weg gaat uit mijn Wil – Ik zeg dat ze deelt in de werking 'ad intra' ? Bovendien, zoals verderop wordt uitgelegd, als zij de waarheid willen kennen, zouden zij heel goed de betekenis van mijn 'ad intra' kunnen kennen, omdat de waarheid licht is voor het brein en met licht kun je de dingen zien zoals ze zijn. Maar als men de waarheid niet wil kennen, is het brein blind en kun je de dingen niet zien zoals ze zijn. En zo ontstaan twijfels en moeilijkheden en ben je nog blinder dan voordien.

Bovendien mijn Wezen is altijd werkzaam, het heeft geen begin en geen einde, Ik ben oud en nieuw, daarom is onze werking 'ad intra' altijd geweest, is nu en zal zijn – en altijd in werking. Dus door de intieme vereniging met onze Wil, is de ziel altijd binnenin Ons en daarom bewondert zij, schouwt zij, bemint zij en verheugt zich – zij deelt in onze liefde, in onze vreugde en in al het andere. Waarom was het dan onterecht dat Ik zei dat iemand die mijn Wil doet (en er in leeft) deel heeft aan de werking 'ad intra' ?”

Terwijl Jezus dit zei, kwam er een vergelijking bij me op: een man trouwt met een vrouw. De twee hebben kinderen en zijn zo rijk, deugdzaam en goed dat ze iedereen die met hen samen leeft gelukkig maken.

Welnu, als iemand geraakt wordt door de goedheid van dit stel en met hen wil samen leven, gaat hij dan niet delen in hun rijkdommen en in hun geluk? En door met hen samen te leven, voelt hij zich dan niet doordrenkt met hun deugden? Als dit menselijk gezien kan, hoeveel te meer geldt dat voor onze lieflijke Jezus.

deel 11 – 15 augustus 1914

Eén worden met Jezus om zijn pijnen, veroorzaakt door schepselen, te verlichten.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn altijd lieflijke Jezus, heel anders dan Hij gewoon was tijdens deze periode van mijn leven – als Hij al komt is het voor even, in het voorbij gaan, in een flits en bijna zonder het lijden dat Hij gewoon was met me te

delen als Hij kwam. Zijn heilige Wil alleen vergoedde alles in mij.

Vanmorgen kwam Hij dus en bleef verschillende uren, maar in een toestand die de stenen zou doen schreien. Hij had overal pijn en Hij wilde verlicht worden in ieder deel van zijn allerheiligste Mensheid. Het kwam mij voor dat, als dat niet gebeurde, Hij de wereld zou terugbrengen tot een puinhoop. Het leek of Hij niet wilde weggaan om zo het bloedbad en de sombere kanten van de wereld niet te zien, die Hem bijna dwongen vreselijke dingen te doen. Dus drukte ik Hem tegen me aan en omdat ik Hem verlichting wilde schenken, verenigde ik me met zijn intelligentie om zo aanwezig te zijn in ieder verstand van de schepselen en daardoor mijn goede gedachte in de plaats te stellen van iedere kwade gedachte en zo eerherstel te geven en verlichting te brengen voor al de beledigende gedachten Jezus aangedaan. Op dezelfde wijze verenigde ik me met zijn verlangens om zo aanwezig te zijn in al de slechte verlangens van schepselen om zo mijn goede verlangens ervoor in de plaats te stellen en de beledigende verlangens voor Jezus te verlichten en zo deed ik voor al het andere. Na Hem stukje voor stukje wat verlicht te hebben, ging Hij weg, alsof Hij wat bemoedigd was.

deel 11 – 25 september 1914

Uitwerking van gebeden in de Goddelijke Wil.

Ik bood mijn schamele gebeden aan mijn gezegende Jezus aan en ik overdacht bij mezelf op wie de Gezegende die het liefst zou willen toepassen. En Hij, welwillend zei: *“Mijn dochter, gebeden samen met Mij en in mijn Goddelijke Wil komen ten goede aan allen, zonder iemand uit te sluiten. Allen krijgen hun deel en hun uitwerking, alsof deze gebeden waren opgedragen voor één persoon. Zij zijn echter werkzaam naargelang de gesteldheid van de schepselen, net zoals de communie of mijn lijden: Ik schenk het aan allen en iedereen maar de uitwerking is naargelang hun gesteldheid. En als tien mensen die krijgen, zijn de vruchten niet minder dan wanneer er vijf mensen zijn. Zo werkt het gebed samen met Mij en in mijn Wil”.*

deel 11 – oktober 1914

Waarde en uitwerking van ‘de Uren van de Passie’ en de beloning die Jezus wil geven aan degenen die die overwegen.

Ik noteerde ‘de Uren van de Passie’ en ik dacht bij mezelf: “Hoeveel offers zijn nodig om deze gezegende ‘Uren van de Passie’ op te schrijven, vooral om bepaalde innerlijke acten op papier te zetten die alleen plaats vonden tussen mij en Jezus. Wat zal de beloning zijn die Hij mij zal geven. En Jezus liet me zijn tedere en zoete stem

horen en zei: *“Mijn dochter, als beloning voor het opschrijven van ‘de Uren van mijn Passie’ zal Ik je, voor ieder woord dat je heb opgeschreven, een kus geven – een ziel”*. En ik: *“Mijn Liefde, dit is voor mij. En wat zult U geven aan degenen die ze zullen overwegen?”* En Jezus: *“Ah zij die samen met Mij en in mijn Wil doen, zal Ik hun ook een ziel geven voor ieder woord dat zij zullen lezen, omdat de uitwerking van deze ‘Uren van de Passie’ afhankelijk is van meer of minder vereniging met Mij. Door die te doen in mijn Wil, verbergt het schepsel zich in mijn Willen en omdat mijn Willen werkzaam is, kan Ik al het goede teweeg brengen wat Ik wil, zelfs middels één enkel woord en dit telkens als je die zult doen”*.

Een andere keer klaagde ik bij Jezus, omdat er, na zo vele offers bij het noteren van deze ‘Uren van de Passie’, zo weinig zielen waren die ze overwogen. En Hij: *“Mijn dochter, klaag niet – zelfs als er maar één was, moet je tevreden zijn. Zou Ik mijn hele Passie niet geleden hebben, zelfs als er maar één enkele ziel gered moest worden? Hetzelfde voor jou. Men moet nooit iets goeds nalaten omdat weinigen er baat bij hebben. Alle schade is voor degenen die er geen voordeel van hebben. En net zoals door mijn Passie mijn Mensheid de verdiensten verwierf alsof allen werden gered, zelfs ofschoon niet allen worden gered, omdat mijn Wil iedereen moest redden, kreeg Ik de verdiensten naargelang Ik verlangde, niet naargelang het voordeel wat schepselen ervan zouden hebben. Hetzelfde voor jou: jij zult beloond worden naargelang jouw wil verenigd werd met mijn Wil in je verlangen goed te doen aan allen. Alle schade is voor degene die, hoewel ze er toe in staat zijn, het niet doen. Deze Uren zijn de kostbaarste van alles, omdat ze niets minder zijn dan de herhaling van wat Ik deed in de loop van mijn sterfelijk leven en wat Ik nog steeds doe in het Allerheiligst Sacrament. Als Ik deze ‘Uren van de Passie’ hoor, hoor Ik mijn eigen stem, mijn eigen gebeden. In die ziel zie Ik mijn Wil – dat betekent, het goede willen voor allen en eerherstel brengen voor allen – en Ik voel me aangetrokken om in haar te wonen om te kunnen doen wat zij zelf doet in haar. Oh, wat zou Ik graag hebben dat in iedere stad al is het maar één enkele ziel deze ‘Uren van de Passie’ doet. Ik zou Mezelf horen in iedere stad en mijn rechtvaardigheid, zeer verontwaardigd in deze tijden, zou ten dele verzoend zijn”*.

Ik voeg er aan toe dat ik op een dag het Uur deed waarin de hemelse Moeder Jezus begroef en ik volgde Haar om haar gezelschap te houden in haar bittere troosteloosheid, om met Haar mee te leven. Ik deed dit Uur niet altijd – alleen soms. Welnu, ik kon niet beslissen of ik het zou doen of niet en de gezegende Jezus, een en al liefde zei alsof Hij me smeekte: *“Mijn dochter, Ik wil niet dat je het nalaat. Je zult het doen uit liefde voor Mij, ter ere van mijn Mama. Weet dat iedere keer als je dit doet, mijn Mama ervaart alsof Ze persoonlijk op aarde is en haar leven herhaalt en daarom krijgt Zij die glorie en liefde die Ze Mij gaf op aarde. En Ik ervaar alsof mijn Mama weer op aarde is – haar moederlijke tederheid, haar liefde en al de glorie die Ze Mij gaf. Ik wil jou beschouwen als een moeder”*. Toen hoorde ik Hem, toen Hij me omhelsde, zeer zacht zeggen: *“Mijn Mama, Mama”* en Hij fluisterde me alles toe wat

de lieve Mama deed en leed in dit Uur – en Ik volgde Haar. Vanaf die tijd heb ik het, geholpen door zijn genade, nooit meer overgeslagen.

deel 11 – 29 oktober 1914

De acten in de Wil van God zijn complete en volmaakte acten.

Ik klaagde bij de gezegende Jezus omdat ik Hem zoveel moest ontberen en mijn arme gekwelde hart was uitzinnig. Nonsens uitkramend zei ik: “Mijn Liefde, hoe is dit mogelijk? Bent U vergeten dat ik niet weet hoe zonder U te leven en ook niet zonder U kan? Noch op aarde met U, noch in de Hemel. Wilt U me misschien hieraan herinneren? Wilt U stil zijn, in slaap, verdrietig? Doe dat dan maar – zolang U maar altijd bij me bent. Maar ik ervaar dat U me uit uw hart verbannen heb... Ach hoe hebt U het hart om dit te doen?”

Maar terwijl ik dit zei en andere nonsens, zei mijn zoete Jezus in beweging in mijn binnenste: *“Mijn dochter, kalmeer, Ik ben hier. Zeggen dat Ik je uit mijn hart verbannen heb, is een belediging die je Me aandoet, terwijl Ik je in de diepte van mijn hart houd, en zo innig, dat mijn hele Wezen in je stroomt en jij in Mij. Wees daarom aandachtig zodat niets van mijn Wezen dat in jou binnenstroomt, verloren gaat en dat ieder van jouw acten verenigd moge zijn met mijn Wil. In feite bevat mijn Wil volmaakt volbrachte acten.*

Een enkele act van mijn Wil is voldoende om duizend werelden te scheppen, alle volmaakt en volledig. Ik heb geen achtereenvolgende acten nodig – één is genoeg voor allen. Dus door een zeer enkelvoudig act verenigd met mijn Wil, zul je Me een volledig act geven – dat betekent een act van liefde, lofprijzing, dankzegging en eerherstel. Kortom, je zult alles voor Mij insluiten in deze act; nog sterker, je zult zelfs Mijzelf insluiten en Mijzelf aan Mij geven.

Ach ja, – alleen deze acten verenigd met mijn Wil kunnen vóór Mij staan, omdat voor een volmaakt Wezen dat niet in staat is tot onvolledige acten, zijn volledige en volmaakte acten nodig om Hem eer en voldoening te schenken en alleen in mijn Wil zal het schepsel deze volledige en volmaakte acten vinden. Buiten mijn Wil – hoe goed haar acten ook mogen zijn, zullen die altijd onvolmaakt en onvolledig zijn, omdat het schepsel achtereenvolgende acten nodig heeft om een werk te vervolledigen en te vervolmaken – als ze dat sowieso voor elkaar krijgt. Daarom beschouw Ik alles wat het schepsel buiten mijn Wil doet als verloren tijd. Dus moge mijn Wil jouw leven zijn, je leefregel, je alles. Op deze manier, door mijn Wil in te sluiten, zul jij in Mij zijn en Ik in jou. En je moet erg opletten dat je nooit meer zegt dat Ik je uit mijn hart verbannen heb”.

deel 11 – 4 november 1914

De voldaanheid van Jezus vanwege ‘de Uren van de Passie’.

Ik deed ‘de Uren van de Passie’ en Jezus, vol welbehagen, zei: *“Mijn dochter, als je eens wist hoe groot mijn voldoening is als Ik zie hoe je ‘de Uren van de Passie’ herhaalt – je herhaalt ze altijd weer, telkens opnieuw – dan zal je gelukkig zijn. Het is waar dat mijn heiligen hebben gemediteerd over mijn lijden en hebben begrepen hoeveel Ik leed, met tranen van medelijden, zo hevig dat ze zich verteerd voelden uit liefde voor mijn pijnen. Maar niet zo voortdurend en vele keren herhaald op deze manier. Daarom kan Ik zeggen dat jij de eerste bent die Mij deze vreugde bezorgt, zo groot en bijzonder, zoals jij – uur na uur de fasen van mijn leven en wat Ik leed voor ogen houdt. En Ik voel Me zo aangetrokken dat Ik, uur na uur, je dit voedsel geef en Ik eet samen met jou hetzelfde voedsel en Ik doe samen met jou wat jij doet. Weet echter, dat Ik je overvloedig zal belonen met nieuw licht en nieuwe genaden. En zelfs na je dood zal Ik je in de Hemel bekleden met steeds nieuw licht en glorie, telkens als zielen op aarde deze ‘Uren van de Passie’ zullen doen”*.

deel 11 – 6 november 1914

De ziel die de ‘Uren van de Passie’ doet, maakt het leven van Jezus tot het hare en verricht dezelfde taak.

Terwijl ik doorging met de gebruikelijke ‘Uren van de Passie’ zei mijn lieflijke Jezus: *“Mijn dochter, de wereld hernieuwt voortdurend mijn Passie en omdat mijn onmetelijkheid alles omvat, in en buiten de schepselen, word Ik vanuit hun contact gedwongen spijkers, doornen, geselingen, verachting, spuug en al de rest wat Ik verdroeg in de Passie – en nog meer – te ondergaan. Welnu, door het contact met zielen die deze ‘Uren van de Passie’ doen, voel Ik hoe de spijkers verwijderd worden, de doornen vernietigd, de wonden gaan helen, en de spuug wordt weggenomen. Ik voel dat Mij wordt vergoed wat anderen Me door het kwaad aandoen en omdat Ik ervaar dat hun contact Me geen kwaad doet, maar goed, steun Ik steeds meer op hen”*.

Hierop aansluitend, terugkomend op deze ‘Uren van de Passie’ zei de gezegende Jezus: *“Mijn dochter, weet dat de ziel door deze Uren te doen mijn gedachten tot de hare maakt. Zij neemt mijn eerherstel, gebeden, verlangens genegenheden en zelfs mijn intiemste vezels en maakt die tot de hare. En tussen Hemel en aarde heeft zij dezelfde taak als Ik en als mede-verlosseres zegt ze samen met Mij: ‘Ecce ego, mitte me’ (Hier ben ik, zend mij) – ik wil eerherstel brengen voor allen en het goede aanreiken voor allen”*.

De noodzaak om te schrijven over de kastijdingen. De Goddelijke Wil en liefde vormen het leven en de Passie van Jezus in de ziel.

Ik voelde me heel bedrukt omdat ik de gezegende Jezus moest ontberen en nog veel meer vanwege de geselingen die thans over de aarde worden uitgestort en waarover Jezus al veel jaren geleden dikwijls met me had gesproken.

Het komt me echt voor dat tijdens de vele jaren dat Hij me in bed heeft gehouden, wij samen de zwaarte van de wereld deelden, samen lijdend en werkend voor het heil van alle schepselen. Het lijkt dat de toestand van slachtofferziel waarin de lieflijke Jezus me had geplaatst, alle schepselen tussen Hem en mij tezamen bond. Er was niets wat Jezus wilde doen of kastijdingen die Hij wilde zenden, zonder het mij te laten weten. En ik smeekte zo hevig bij Hem, dat Hij ofwel de kastijding tot de helft terugbracht of die helemaal niet door liet gaan. Oh, wat een verdriet bij de gedachte dat Jezus al de zwaarte van de schepselen op Zich wilde nemen, mij er buiten latend, alsof ik onwaardig was om met Hem samen te werken. Maar er zijn nog meer kwellingen: in de flits bezoeken van Jezus blijft Hij me zeggen dat de oorlogen en de geselingen die nu gebeuren, nog niets zijn, terwijl het lijkt of die veel te veel zijn. Dat andere naties oorlog zullen voeren – en dit niet alleen, maar dat zij te zijner tijd ten strijde zullen trekken tegen de Kerk, gewijde mensen zullen aanvallen en die zullen doden. Hoeveel kerken zullen ontwaard worden!

Om de waarheid te zeggen, ongeveer twee jaar geleden heb ik nagelaten om over kastijdingen te schrijven die Jezus me heel dikwijls toonde, deels omdat het herhalingen waren en deels omdat schrijven over kastijdingen me zoveel pijn doet dat ik precies niet door kan gaan. Op een avond echter toen ik opschreef wat Hij me gezegd had over zijn allerheiligste Wil en ik had overgeslagen wat Hij me had gezegd over de kastijdingen zei Jezus met een zacht verwijt: *“Waarom schrijf je niet alles op?”* En ik: *“Mijn Liefde, het leek me niet noodzakelijk. En bovendien, U weet hoeveel pijn ik daarvan heb”*. En Jezus: *“Mijn dochter, als het niet nodig was zou Ik het niet gezegd hebben. En bovendien, omdat je staat van slachtofferziel – zijn verbonden is met de gebeurtenissen die mijn voorzienigheid de schepselen bezorgt en omdat deze link tussen jou, Mijzelf en de schepselen, en ook jouw lijden om kastijdingen te voorkomen blijken uit jouw geschriften, zal dit hiaat opgemerkt worden en dat zal conflictueus lijken en onvolledig – en Ik weet niet hoe conflicten en onvolledige dingen te arrangeren”*. Mijn schouders ophalend zei ik: *“Het is te moeilijk voor mij en bovendien wie zal zich alles herinneren?”* En Jezus vervolgt met een glimlach: *“En als Ik je na je dood in het vagevuur een pen van vuur in je handen geef, wat zul je dan zeggen?”* Dus daarom besloot ik de kastijdingen te vermelden. Ik hoop dat Jezus mijn verzuim zal vergeven en ik beloof in de toekomst ijveriger te zijn. Nu ga ik weer terug naar mijn verhaal, daar ik zeer gekweld was, nam Jezus me, toen Hij kwam, in zijn armen om me op te vrolijken en zei: *“Mijn dochter, wees*

vrolijk. Iemand in mijn Wil is nooit van Mij gescheiden. Zij is eerder samen met Mij in de werken die Ik doe, in mijn verlangens, in mijn liefde – zij is samen met Mij in alles en overal. Nog sterker, Ik kan zeggen dat omdat Ik alles voor Mijzelf wil - genegenheden, verlangens enz. van alle schepselen – en Ik heb die niet, blijf Ik bij die schepselen in de buurt met de bedoeling hen te veroveren. Welnu, als mijn verlangens worden bevredigd in degene die mijn Wil doet (en er in leeft) rust mijn verlangen in haar, mijn liefde rust in haar liefde en zo met al het andere”. Dan vervolgde Hij: “Ik heb je twee grootse dingen gegeven die zagezegd mijn leven uitmaken. Mijn leven ligt besloten in deze twee punten: Goddelijke Wil en liefde. En deze Wil bracht mijn leven in Mij en volbracht mijn Passie. Ik wil niets anders van jou dan, dat mijn Wil jouw leven is, jouw leefregel, en dat je je er niets aan onttrekt, noch in het kleine, noch in het grote. Deze Wil zal mijn Passie in jou overdragen. En hoe dichter je bij mijn Wil blijft, hoe sterker je mijn Passie in je zult ervaren. Als je mijn Wil als leven binnen in je laat stromen, zal mijn Wil mijn Passie in jou laten stromen. Dus zul je die voelen stromen in ieder van je gedachten, in je mond zul je voelen dat je tong ervan doorweekt is en jouw woord zal samen met mijn bloed er warm uitkomen en je zult over mijn pijnen spreken met welsprekendheid. Je hart zal gevuld worden met mijn pijnen en in elke uitstorting zal aan je hele wezen het zegel van mijn Passie geven en Ik zal voor jou altijd blijven herhalen: ‘Hier is mijn leven, hier is mijn leven’, Ik zal vreugde scheppen in het schenken van verrassingen aan jou en je vertellen nu eens over de ene pijn, dan weer over een andere die je nog niet gehoord of begrepen hebt. Ben je niet gelukkig?”

deel 11 – 17 december 1914

De Goddelijke Wil betekent de ware en volmaakte toewijding van het goddelijk Leven in de ziel.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand en erg gekweld omdat ik Jezus moest ontberen, kwam Hij na veel ongemakken en toonde Zich in mijn hele armzalige wezentje. Het leek alsof ik het kleed van Jezus was. Toen verbrak Hij de stilte en zei: *“Mijn dochter, ook jij kunt hosties vormen en die consecreren. Zie je het kleed dat Mij bedekt in het heilig Sacrament? Dit zijn de accidenten van het brood waarmee de hostie wordt gevormd. Het leven dat in deze hostie bestaat is mijn Lichaam, mijn Bloed en mijn Godheid. Het wezen dat dit leven bevat is mijn verheven Wil en deze Wil draagt de liefde uit, het eerherstel, het offer en al het overige dat Ik te weeg breng in het heilig Sacrament, wat zich nooit ook maar iets verwijderd van mijn Willen. Er bestaat niets wat van Mij komt dat niet geleid wordt door mijn Willen.*

Hoe kun jij nu ook de hostie vormen. De hostie is materie en volledig menselijk. Ook jij hebt een materieel lichaam en een menselijke wil. Dit lichaam en deze wil van jou – als je die zuiver houdt, oprecht en ver verwijderd van enige schaduw van de zonde

– zijn de accidenten, de sluiers, zodat Ik mijzelf kan consecreren en verborgen in jou kan leven, maar dit is niet voldoende; dit zou zijn als een hostie zonder consecratie – mijn Leven is noodzakelijk. Mijn Leven bestaat uit heiligheid, liefde, wijsheid, kracht enz. Maar de motor van dit alles is mijn Wil. Daarom moet je na de hostie te hebben bereid, je wil laten sterven in deze hostie, je moet die goed doorkoken zodat die herboren wordt. Dan moet je mijn Wil laten doordringen in je hele wezen en mijn Wil die het geheel van mijn leven bevat, zal de ware en volmaakte consecratie teweeg brengen. Dus het menselijk denken zal geen leven meer bevatten, maar alleen het denken van mijn Willen. En deze consecratie zal mijn wijsheid in uw brein scheppen, geen leven meer voor wat menselijk is, voor zwakte, voor wispelturigheid, omdat mijn Wil de consecratie van het goddelijk leven zal vormen, van sterkte, vastbeslotenheid en van alles wat Ik ben. Dus iedere keer als je je wil, je wensen en alles wat je bent en wat je wil doen, laat uitstromen in mijn Wil, zal Ik de consecratie hernieuwen en Ik zal mijn leven binnenin jou voortzetten als in een levende hostie – niet in een dode, zoals de hosties zonder Mij.

Maar dit is niet alles. In de geconsecreerde hosties in de pijxes, in de tabernakels is alles dood – stom, geen hartslag voelbaar, geen opwelling van liefde die zoveel liefde van Mij beantwoordt. Als het niet was dat Ik wacht op harten waaraan Ik mijzelf kan geven, zou Ik tamelijk ongelukkig zijn Ik zou beroofd blijven van de liefde en mijn sacramenteel leven zou doelloos zijn. En als Ik dit al verdraag in de tabernakels, Ik zou het niet verdragen in levende hosties. Leven heeft immers voedsel nodig en in het heilig Sacrament wil Ik gevoed worden en Ik wil gevoed worden met mijn eigen voedsel – dat betekent, de ziel eigent zich mijn Wil toe, mijn leven, mijn gebeden, eerherstel en offers. Zij geeft die aan Mij alsof het haar eigen dingen zijn en Ik zal Mijzelf voeden. De ziel zal zich met Mij verenigen; zij zal haar oren spitsen om te horen wat Ik aan het doen ben om het samen met Mij te doen en als zij mijn eigen acten blijft herhalen, zal ze Mij haar voedsel geven en Ik zal gelukkig zijn. Alleen in deze levende hosties zal Ik vergoeding vinden voor de eenzaamheid, de honger en alles wat Ik lijd in de tabernakels”.

deel 11 – 21 december 1914

Gezelschap hebben in zijn pijnen is een grote steun voor Jezus.

In mijn gebruikelijke toestand zei de gezegende Jezus, steeds meer gekweld: “Mijn dochter, Ik kan de wereld niet meer accepteren. Wil je Me steunen namens allen – laat mijn harteklop toe in jouw hart, zodat de zonden, als Ik de hartslag van allen voel doorheen jouw hart, Mij niet rechtstreeks bereiken maar indirect – doorheen jouw hart. Anders zal mijn rechtvaardigheid alle kastijdingen uitstorten zoals nooit tevoren”. En terwijl Hij dit zei, vereenzelvigde Hij zijn hart met het mijne en liet Hij me zijn harteklop voelen. Maar wie kan verwoorden wat ik kan voelen? Zonden

verwonden als pijlen dat hart en omdat ik die met Hem deelde vond Jezus verlichting. Helemaal vereenzelvigd met Hem, kwam het me voor dat ik zijn intelligentie in me opnam, zijn handen zijn voeten en al het overige en ik deelde in al de beledigingen van de zintuigen van de schepselen. Maar wie kan verwoorden hoe dit gebeurde? Toen vervolgde Jezus: *“Gezelschap hebben in mijn pijnen is zo’n grote steun voor Mij. Daarom was mijn goddelijke Vader niet zo onverbiddelijk na mijn menswording, maar milder – omdat Hij niet langer rechtstreeks beledigd werd maar indirect – dat betekent, doorheen mijn Mensheid die fungeerde als een voortdurend schild voor Hem. Op dezelfde wijze blijf Ik zoeken naar zielen die zich willen plaatsen tussen Mij en de schepselen. Anders zal Ik van de wereld één grote puinhoop maken”*.

deel 11 – 8 februari 1915

Ik bleef erg gekweld vanwege de manier waarop mijn altijd lieflijke Jezus met mij omging, maar ik berust in zijn allerheiligste Willen. Als ik klaag bij Jezus omdat Ik Hem moet missen en vanwege zijn stilzwijgen, zegt Hij: *“Dit is niet het moment om hierover te denken. Dit is kinderlijke drukmakerij van zeer zwakke zielen die zorgen maken over zichzelf en niet over Mij, die eerder denken over wat zij ervaren dan over wat ze moeten doen. Deze zielen ruiken voor Mij naar het menselijke en Ik kan hen niet vertrouwen. Van jou verwacht Ik dit niet. Ik verlang heldendom van de zielen die zichzelf met Mij zich bezig houden met de redding van mijn kinderen die de duivel met al zijn listen uit mijn handen probeert te grissen. Ik wil dat je je aanpast aan de tijden – nu eens triest, dan weer droevig, dan weer tragisch, – en dat je bidt en weent samen met Mij over de blindheid van schepselen. Jouw leven moet verdwijnen zodat mijn hele leven in jou dóór dringt. Als je dit doet, zal Ik in jou de geur van mijn Godheid ervaren en Ik zal je vertrouwen in deze droeve tijden, En toch, dit is niets dan het voorspel van de kastijdingen... Wat zal er gebeuren wanneer alles verder gaat? Arme kinderen!...”*

En het kwam me voor dat Jezus zo veel lijdt dat Hij blijft zwijgen en Hij verbergt zich nog dieper dan enkel in zijn hart zodat Hij volledig verdwijnt. En mijn pijnlijke toestand moe, begin ik weer te klagen; ik roep Hem telkens weer en ik zeg: “Jezus, dringen de tragedies die zich afspelen niet tot U door? Hoe is het mogelijk dat Uw medelijdend hart zo veel kwelling in uw kinderen kan verdragen?” – Hij lijkt nauwelijks in mijn binnenste te bewegen alsof Hij niet gehoord wil worden en ik ervaar nog een hijgende adem binnenin mijn adem alsof ik opgejaagd word. Dat is de adem van Jezus omdat ik zijn zoetheid herken. Maar terwijl het me totaal opfrist, doet het mij dodelijke pijnen ervaren omdat ik in die adem de adem van allen ervaar, in ’t bijzonder van veel stervende levens. En Jezus lijdt samen met hen onder de hijgende doodsangst. Op andere momenten lijkt het dat Hij zoveel lijdt dat Hij zachtjes kreunt, wat de hardste harten tot medelijden beweegt.

Terwijl ik vanmorgen bleef klagen zei Hij, toen Hij kwam: *“Mijn dochter, de eenheid*

van onze Willen is zo hecht dat de Wil van de Een niet kan worden onderscheiden van die van de Ander. Deze eenheid van Wil is precies de volmaaktheid van de drie goddelijke Personen. Omdat Wij dezelfde Wil hebben, brengt deze gelijkheid ook mee de gelijkheid in heiligheid, wijsheid, schoonheid, macht en liefde en al het andere van ons Wezen. Welnu, Wij weerspiegelen Ons in elkaar en onze voldoening bij het kijken naar elkaar is zo groot dat die Ons volledig gelukkig maakt. Dus, de Eén weerspiegelt zich in de Ander en Ieder van Ons stort in de Ander al de kwaliteiten van ons Wezen als onmetelijke zeeën van verschillende vreugden. Als iets niet gelijk zou zijn onder Ons, zou ons Wezen niet volmaakt zijn en niet volmaakt gelukkig.

Welnu, bij de Schepping van de mens stortten Wij in hem ons beeld en gelijkenis om hem te overstelpen met ons geluk en dat te weerspiegelen en hem vreugdevol te maken. Maar de mens verbrak de eerste verbinding – de Wil – tussen hemzelf en de Schepper en verloor daardoor het ware geluk, nog sterker, al het kwaad viel plotseling op hem neer. Dus kunnen Wij Ons niet meer in hem weerspiegelen, noch onze vreugde in hem vinden. Alleen in de ziel die onze Wil doet in alles (en er in leeft) kunnen Wij dat en in haar genieten We van de volledige vrucht van de Schepping. In feite kunnen Wij zelfs in hen die wat deugdzzaam zijn, die bidden, die de Sacramenten ontvangen, Onszelf niet weerspiegelen, omdat, daar hun wil is afgescheurd van de Onze, alles in wanorde is geraakt en ondersteboven, Ach mijn dochter, alleen onze Wil is welkom, omdat die herordent. Die maakt iemand gelukkig en brengt alle goeds met zich mee. Doe daarom mijn Wil, altijd en in alles – maak je over niets anders zorgen”.

En ik: “Mijn Liefde en mijn Leven, hoe kan ik uw Wil doen wat betreft de vele kastijdingen die U zendt? Het vraagt te veel om Fiat te zeggen. En bovendien, hoe dikwijls hebt U me gezegd dat als ik uw Wil doe, U de mijne zou doen? En wat nu? Bent U veranderd? En Jezus: “Ik ben niet veranderd. Het schepsel heeft het punt bereikt dat ze onverdraaglijk is geworden. Kom dichterbij en zuig uit mijn mond de beledigingen die de schepselen Me aandoen. Als je die kunt doorslikken, zal Ik de kastijdingen opschorten”. Ik naderde zijn mond en zoog gretig. Tot mijn grootste verdriet, probeerde ik te slikken, maar ik kon ’t niet. Ik kreeg geen lucht. Toen probeerde ik het nog eens heel serieus, maar ik kreeg het niet voor elkaar. Toen zei Jezus snikkend met tedere stem: “Heb je het gezien. Je kunt het niet doorslikken – spuw het op de grond en het zal op de schepselen neerkomen”. Dus spuwde ik het uit op de aarde en Hij zei: “Dit is nog niets, dit is nog niets!” En Hij verdween.

deel 11- 6 maart 1915

Jezus schort het slachtofferschap van Luisa gedeeltelijk op, om Zijn rechtvaardigheid de vrije loop te laten.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn altijd lieflijke Jezus eventjes. Omdat mijn biechtvader niet goed was en mijn toestand daarom onderbroken was – dat betekent, die was niet hetzelfde als tevoren, toen ik bijkwam – toen ik tot gehoorzaamheid werd geroepen zei ik tegen Jezus: “Wat wilt U dat ik doe? Zal ik blijven, of zal ik proberen bij te komen als ik me vrij voel?” En Jezus: *“Mijn dochter, wil je misschien dat Ik te werk ga zoals voordien, toen Ik je niet alleen opdroeg om in deze toestand te blijven, maar je ook verplichtte dat je niet bij zou komen tenzij uit gehoorzaamheid? Als Ik dit nu zou doen, zou mijn Liefde zich gedwongen voelen en mijn rechtvaardigheid zou een hindernis vinden om zich volledig op de schepselen te storten. En je zou tegen Me zeggen: ‘Net zoals U me er aan houdt, slachtoffer te zijn door te lijden uit liefde voor U en voor de schepselen, zo houd ik er U aan uw rechtvaardigheid tegen te houden om zich uit te storten over de schepselen’. Dus de oorlogen en de voorbereidingen van andere naties om ten strijde te trekken zouden alle in rook op gaan. Ik kan ‘t niet, ik kan ‘t niet. Hoogstens wil Ik wat rekening houden met Corato en Ik wil wat sparen, als je in deze toestand wilt blijven of als je biechtvader je in deze toestand wil houden. Maar intussen loopt alles vast en mijn rechtvaardigheid wil je helemaal niet in deze toestand zodat het mogelijk is direct meer kastijdingen te bezorgen, dat andere naties ook oorlog voeren en de hoogmoed van de schepselen vermindert daar zij nederlagen zullen lijden waar zij geloofden in de overwinning. Helaas, mijn liefde weent, maar mijn rechtvaardigheid vraagt voldoening. Mijn dochter, geduld!”* En Hij verdween.

Maar wie kan verwoorden hoe ik achter bleef. Ik had het gevoel dat ik ging sterven omdat ik dacht dat ik uit mezelf die toestand had verlaten, ikzelf de oorzaak zou zijn van een toename van de geselingen en daarom van een deelname van andere naties aan de oorlog, vooral in Italië. Wat een pijn, zo hartverscheurend. Ik voelde het hele gewicht van deze spanning van Jezus en ik dacht bij mezelf: ‘Wie weet staat Jezus toe dat mijn biechtvader de laatste aanzet geeft en Italië aan de oorlog gaat deelnemen? En toen ik uit mezelf weer uit die toestand kwam, bracht ik een dag door in tranen en intense bitterheid’.

deel 11 – 7 maart 1915

Kastijdingen. De kinderen van de Kerk zullen haar hevigste vijanden zijn.

De gedachte aan de geselingen en aan het feit dat ik ze zou aanwakkeren door uit mijzelf die toestand te verlaten, doorboorde mijn hart. Mijn biechtvader bleef maar niet goed. Ik bad en weende en kon niet beslissen. De gezegende Jezus kwam als in een flits en haastte zich weer weg en liet me vrij. Uit medelijden kwam Hij tenslotte weer en vol medelijden en mij overal liefkozend zei Hij: *“Mijn dochter, je vasthoudendheid haalt Me over. Liefde en gebed houden me vast en oorlog bestrijdt Mij bijna. Daarom ben Ik even naar je toegekomen want Ik kon het niet meer laten.*

Arme dochter, ween niet – hier ben Ik, helemaal voor jou. Geduld, moed – verlies de moed niet. Als je eens wist hoeveel Ik lijd... maar de ondankbaarheid van schepselen dwingt Me dit te doen – hun vreselijke zonden, hun ongeloof, zij willen Me bijna uitdagen. En dit is nog het minste – als Ik je vertel over de godsdienstige kant... hoeveel heiligschennissen! Hoeveel rebellie! Hoe velen pretenderen mijn kinderen te zijn, terwijl ze mijn hevigste vijanden zijn. Deze valse zonen zijn overweldigers vol eigenbelang en ongeloof, hun harten zijn vaten vol ondeugd. Deze mijn eigen zonen zullen de eersten zijn om ten strijde te trekken tegen de Kerk – zij zullen proberen hun eigen moeder te vermoorden.

Oh, hoe velen van hen staan al op het punt het strijdtoneel te betreden. Nu is er oorlog tussen regeringen en landen. Spoedig zullen zij oorlog voeren tegen de Kerk en haar grootste vijanden zullen haar eigen kinderen zijn. Mijn hart is verscheurd door verdriet. Maar ondanks dit alles, wil Ik deze storm voorbij laten gaan en het aanschijn van de aarde en de kerken worden gewassen in het bloed van dezelfden die hen hebben besmeurd en bevuild. Verenig ook jij jezelf met mijn verdriet – bid en kijk geduldig toe hoe deze storm voorbij gaat”.

Maar wie kan mijn kwelling verwoorden? Ik voelde me meer dood dan levend. Moge Jezus altijd gezegend zijn en moge zijn heilige Wil altijd geschieden.

deel 11 – 3 april 1915

De Goddelijke Wil is als de Hemel en de zon voor de ziel.

Mijn altijd lieflijke Jezus blijft af en toe komen, maar zonder dreigingen en geselingen te veranderen en als Hij soms iets uitstelt, komt Hij met een uiterlijk dat beweegt tot medelijden – vermoeid, uitgeput. Hij trekt me naar Zich toe en verandert me in Zichzelf, dan treedt Hij bij me binnen en verandert me in Zichzelf. Hij wil dat ik zijn wonden kus, één voor één, ze aanbidt en eerherstel bied. Na dan zijn allerheiligste Mensheid gekalmeerd te hebben zegt Hij: *“Mijn dochter, het is nodig dat Ik af en toe bij je kom om te rusten, gekalmeerd te worden en Mezelf uit te storten. Anders zou Ik zorgen dat de wereld door vuur wordt vernietigd”.* En zonder me de tijd te gunnen om Hem iets te zeggen, ontsnapt Hij me.

Vanmorgen in mijn gebruikelijke toestand talmde Hij wat en ik dacht bij mezelf: *“Wat zou er met me gebeurd zijn toen ik mijn lieve Jezus zo moest ontberen, als het niet was vanwege de heilige Goddelijke Wil.*

Wie zou me dan leven, kracht en hulp hebben gegeven? Oh heilig Goddelijke Wil, in U sluit ik mezelf op, aan U geef ik me over, in U rust ik. Ah, alles laat me in de steek – zelfs het lijden en zelfs mijn eigen Jezus die ooit niet in staat leek zonder mij te kunnen. U alleen gaat niet bij me vandaan, oh heilige Wil. Oh, alstublieft, ik smeeek U, als U ziet dat mijn zwakke krachten mij in de steek laten, maak mij duidelijk, mijn

zoete Jezus, wie U voor mij verbergt en wie U bent. Oh, heilig Willen, ik aanbid U, ik kus U, ik dank U – maar wees niet wreed voor mij!”

Terwijl ik zo dacht en bad, ervaarde ik hoe ik bekleed werd met zeer zuiver licht en het heilig Willen dat Jezus aan mij openbaarde zei: *“Mijn dochter, de ziel zonder mijn Wil zou lijken op de aarde als die geen hemelen, sterren, zon of maan had. De aarde op zich is niets anders dan afgronden, steile hoogten, wateren en duisternis. Als de aarde geen hemel boven zich had, die de mens de weg toont zodat hij de verschillende gevaren onderkent die de aarde inhoudt, zou de mens ongetwijfeld nu eens vallen, dan weer verdrinken enz. Maar erboven is een hemel en vooral de zon die zonder woorden tot de mens zegt: ‘Kijk, ik heb ogen, handen, noch voeten en toch ben ik het licht van je ogen, de actie van je handen, en de stappen van je voeten. En als Ik andere regio’s moet verlichten, laat Ik jou het schitteren van de sterren en het licht van de maan om mijn taak voort te zetten’. Welnu, net zoals Ik de mens een Hemel schonk voor het heil van zijn natuur, en zo geef Ik ook aan zijn ziel die edeler is, de hemel van mijn Wil, want ook de ziel bevat afgronden, hoge en steile, wat passies zijn, vermogens, neigingen en andere dingen. Welnu, als de ziel zich verwijderd van onder de hemel van mijn Wil, zal ze alleen maar van de een in de andere zonde vallen. Begeerten zullen haar doen verdrinken en de hoogten van de vermogens zullen vervallen tot afgronden. Daarom zal, net zoals alles op de aarde zonder de hemel tot wanorde vervalt en onvruchtbaar wordt, hetzelfde gebeuren met de ziel zonder mijn Wil”.*

deel 11 – 24 april 1915

Wat Jezus leed bij de doornenkroning is onbegrijpelijk voor de geschapen geest. Veel pijnlijker dan door deze doornen, werd zijn brein doorboord door al de kwade gedachten van schepselen.

In mijn gebruikelijke toestand overwoog ik hoeveel de gezegende Jezus leed onder de doornen kroning en zichzelf tonend zei Jezus: *“Mijn dochter, de pijnen die Ik leed waren onbegrijpelijk voor de geschapen geest. Veel pijnlijker dan door die doornen, werd mijn brein doorboord door al de kwade gedachten van schepselen, zo erg dat geen van deze gedachten buiten Mij om konden gaan – Ik ervaarde die alle binnenin Mij. Dus voelde Ik niet alleen de doornen, maar ook de weerzin tegen de zonden die die doornen bij Mij teweeg brachten”.*

Ik keek naar mijn lieflijke Jezus en ik kon zijn allerheiligste hoofd zien, omgeven door de spaken van de doornen die van binnen uit Hem naar buiten kwamen. Al de gedachten van de schepselen waren in Jezus: zij gingen vanuit Jezus bij hen binnen en vanuit hen bij Jezus binnen, en toch bleven ze met elkaar verbonden. Oh, hoe leed Jezus!

Toen vervolgde Hij: *“Mijn dochter, alleen de zielen die in mijn Wil leven, kunnen Mij waar eerherstel geven en de pijn van zulke doornen voor Mij wat verzachten. Omdat zij leven in mijn Wil en omdat mijn Wil overal is, bevinden zij zich in feite in Mij en in iedereen en zij dalen af in de schepselen en stijgen op naar Mij en brengen mij zo alle eerherstel; zij kalmeren Mij en in het brein van de schepselen veranderen zij duisternis in licht”*.

deel 11 – 2 mei 1915

Pijnen van Jezus vanwege de kastijdingen. De zielen die leven in de Goddelijke Wil zijn de Mensheid van Jezus het meest nabij. Zij leven in Hem en in alle schepselen en dragen bij aan het heil van allen.

Mijn dagen worden steeds maar bitterder. Vanmorgen kwam mijn zoete Jezus in zo'n lijdenstoestand dat het niet te beschrijven is. Toen ik Hem zo zag lijden, wilde ik Hem koste wat kost wat verlichting geven. Niet wetend wat te doen, drukte ik Hem aan mijn hart en trok zijn mond naar me toe en probeerde met mijn mond wat op te zuigen van zijn innerlijke bitterheid. Maar – niets! Hoe hard ik ook probeerde te zuigen, er kwam niets uit. Ik probeerde het nog eens, maar alles tevergeefs. Jezus weende en ik ook, toen ik zag dat ik zijn pijnen op geen enkele manier kon verlichten. Wat een wrede kwelling. Jezus weende omdat Hij zijn bitterheid in mij wilde uitstorten, maar zijn rechtvaardigheid belette Hem dat. Ik weende omdat ik hem zag wenen en omdat ik Hem niet kon helpen. Dit zijn onbeschrijfelijke pijnen. Toen zei Jezus snikkend: *“Mijn dochter, zonden grissen kastijdingen en oorlogen uit mijn handen. Ik word gedwongen om die toe te laten en tegelijkertijd ween en lijd Ik samen met het schepsel”*.

Ik voelde me sterven van de pijn en Jezus vervolgde omdat Hij me wilde afleiden: *“Mijn dochter, verlies de moed niet. Dit is ook in mijn Wil want alleen de zielen die in mijn Wil leven, kunnen het hoofd bieden aan mijn rechtvaardigheid. Alleen wie in mijn Willen leven, hebben vrij toegang om te delen in de goddelijke besluiten en pleiten voor hun broeders. Wie in mijn Wil leven, zijn degenen die al de vruchten van mijn Mensheid bezitten omdat mijn Mensheid zijn grenzen had, terwijl mijn Wil geen grenzen heeft en mijn Mensheid leefde in mijn Wil, er in ondergedompeld, inwendig en uitwendig. Welnu, die zielen die in mijn Wil leven zijn mijn Mensheid het meest nabij. Omdat zij mijn Mensheid hebben toegeëigend – omdat Ik die aan hen gaf – kunnen zij zich aanbieden aan de Godheid, als bekleed er mee, als een andere Ik en zij kunnen de goddelijke rechtvaardigheid ontwapenen en woorden van vergeving aanbieden namens de ontaarde schepselen. Omdat zij in mijn Wil leven, leven zij in Mij. En omdat Ik in iedereen leef, leven zij ook in iedereen en voor het heil van allen. Zij zweven in de lucht als de zon en hun gebeden, acten, eerherstel en alles wat zij doen zijn stralen die vanuit hen neerdalen voor het heil van allen”*.

Kastijdingen. Jezus zal letten op de zielen die leven van zijn Wil en op de plaatsen waar deze zielen leven.

Nog steeds in mij armzalige toestand voel ik mijn arme natuur bezwijken. Ik ben in een staat van voortdurende gewelddadigheid: ik wil geweld uitoefenen op mijn lieflijke Jezus, maar Hij verbergt zich steeds meer om niet gedwongen te worden. Wanneer Hij dan ziet dat ik geen geweld wil uitoefenen op Hem omdat Hij verborgen is, laat Hij zich plotseling zien en barst in huilen uit om de ellendige mensheid die lijdt en zal lijden. Op andere momenten zegt Hij op een ontroerende en bijna smekende toon: *“Dochter, gebruik geen geweld bij Mij. Mijn toestand is op zichzelf al gewelddadig vanwege het ernstige kwaad waar schepselen onder lijden en zullen lijden maar Ik moet de rechtvaardigheid haar rechten schenken”*.

En terwijl Hij dat zegt, weent Hij en ik ween met Hem mee. Dikwijls lijkt het of Hij weent met mijn ogen omdat Hij zich volkomen in mij transformeert en dan zie ik in gedachten al de tragedies die Jezus me vele jaren geleden had getoond – verminkte menselijke lichamen, stromen bloed, verwoeste steden, ontwijde kerken – Mijn arme hart wordt verscheurd door pijn. Ik voel me, nu eens ineenkrimpen vanwege spasmen – dan weer ijskoud. En terwijl ik zo lijd, hoor ik Jezus zeggen: *“Ik ben zo bedroefd. Ik ben zo bedroefd!”* En Hij barst in tranen uit. Maar wie kan alles verwoorden?

Welnu, in deze toestand zei mijn zoete Jezus om mijn angsten en huiver wat te kalmeren: *“Mijn dochter, heb moed. Het is waar dat het een tragedie zal zijn. Maar weet dat Ik attent zal zijn op de zielen die in mijn Wil leven en op de plaatsen waar zij leven. Net zoals de koningen der aarde hun hof hebben, hun terrein waar zij zich afschermen temidden van gevaren en agressieve vijanden – omdat hun kracht zo groot is dat hun vijanden die andere plaatsen vernietigen, zelfs niet kijken in die richting uit angst te worden verslagen – op dezelfde wijze heb ook Ik, hemelse Koning, mijn terrein, mijn hof op aarde. Dat zijn de zielen die leven in mijn Willen, waarin Ik leef en de menigten van het hemels hof rondom hen. De kracht van mijn Wil bewaart hen in veiligheid, houdt de kogels op afstand en verdrijft de meest agressieve vijanden.*

Mijn dochter, waarom blijven de hemelingen veilig en volledig gelukkig, zelfs wanneer zij zien dat schepselen lijden en dat de aarde in vuur en vlam staat? Juist omdat zij volledig in mijn Wil leven. Weet dat Ik de zielen die volledig in mijn Wil leven op aarde in dezelfde toestand breng als de hemelingen. Leef daarom in mijn Wil en vrees niets, Nog sterker, in deze tijden van een menselijke bloedbad, wil Ik niet alleen dat je in mijn Wil leeft maar ook temidden van je broeders – tussen Mij en hen. Je zult Mij innig binnenin jezelf houden, beschermd tegen de beledigingen die schepselen Mij aandoen en terwijl Ik jou mijn wijsheid schenk en wat Ik leed als gave, zul jij, terwijl je Mij afschermt, aan je broeders mijn bloed, mijn wonden, mijn

doornen en mijn verdiensten geven voor hun redding”.

deel 11 – 25 mei 1915

Mensen zijn gehoorzaam aan regeringen die geweld gebruiken, maar niet aan God die liefde gebruikt.

In mijn gebruikelijke toestand toonde mijn altijd lieflijke Jezus zich maar even en zei: *“Mijn dochter, de geseling is groot, toch verroeren de mensen zich niet. Zij blijven eerder bijna onverschillig, alsof ze aanwezig moeten zijn bij een tragische toneel, niet bij de werkelijkheid. In plaats van eenstemmig aan mijn voeten te komen wenen en barmhartigheid en vergeving af te smeken, staan ze te luisteren naar wat er gebeurt. Ach mijn dochter, hoe groot is ’t menselijk verraad! Kijk hoe gehoorzaam ze zijn aan regeringen: priesters, leken vragen niets, weigeren geen offers en moeten bereid zijn hun leven te geven. Ach, alleen voor Mij was er geen gehoorzaamheid en geen offers. En als ze al iets deden, was het aanmatiging en eigenbelang. Dit komt omdat de regering geweld gebruikt. Maar Ik gebruik liefde. Toch wordt deze liefde door schepselen genegeerd – zij blijven onverschillig alsof Ik niets verdien van hen!”* Terwijl Hij dit zei, barstte Hij in tranen uit. Wat een wrede kwelling om Jezus te zien wenen! Toen vervolgde Hij: *“Maar bloed en vuur zullen alles zuiveren en de mens met berouw genezen. En hoe langer hij uitstelt, hoe meer bloed er zal vloeien en de slachting zal onvoorstelbaar zijn”.* Terwijl Hij dit zei, toonde Hij het menselijke bloedbad. Wat een kwelling om in deze tijden te leven! Maar moge de Goddelijke Wil altijd gedaan worden.

deel 11 – 6 juni 1915

In de Goddelijke Wil wordt alles herleid tot liefde voor God en de naaste.

In mijn gebruikelijke toestand wilde mijn altijd lieflijke Jezus, die zich verborgen hield, dat ik me helemaal richtte op Hem om voortdurend te pleiten voor mijn broeders. Dus terwijl ik bad en weende voor de redding van de arme strijders en me aan Hem vastklampte en Hem smeekte dat niemand van hen zou verloren gaan, begin ik nonsens uit te slaan. En ofschoon Jezus droevig was, leek Hij behagen te scheppen in mijn verzoeken en te gaan toestaan wat ik verlangde. Maar toen bedacht ik plotseling dat ik moest denken aan mijn eigen redding. En Jezus zei: *“Mijn dochter, als je over jezelf denkt, breng je een menselijke gewaarwording teweeg en mijn Wil, totaal goddelijk, merkt het! In mijn Wil wordt alles herleid tot liefde voor Mij en voor de naaste. Er bestaan geen persoonlijke dingen omdat de ziel alleen mijn Wil bevat, bezit zij al het mogelijke goed voor zichzelf. En als ze die bevat, waarom zou ze er dan om vragen? Is het niet eerder juist dat ze zich bezig houdt met gebed voor*

degenen die die niet hebben? Ach, als je eens wist wat een rampen de ellendige mensheid zal gaan door maken, je zou actiever zijn in mijn Wil voor hun heil". En terwijl Hij dit zei liet Hij me al het kwaad horen dat de vrijmetselaars tegen de mensheid beramen.

deel 11 – 17 juni 1915

Alles moet eindigen in de Goddelijke Wil.

In mijn gebruikelijke toestand klaagde ik bij Jezus: "Mijn leven, Jezus, alles is voorbij. Er bestaat niets meer voor mij dan uw flitsbezoekjes en hoogstens schaduwen". En Jezus onderbrak me en zei: "*Mijn dochter, alles moet eindigen in mijn Wil. Als de ziel dit eenmaal heeft bereikt, heeft ze alles gedaan. En als ze veel heeft gedaan maar niet ingesloten in mijn Wil, kan men zeggen dat ze niets gedaan heeft. In feite houd Ik rekening met alles wat eindigt in mijn Wil omdat alleen daarin mijn leven tegenwoordig is, als verbonden er mee, en dus is het juist dat Ik zelfs met de kleinste dingen rekening houd als met mijn eigen dingen, zelfs met onbelangrijke dingen, omdat in iedere kleine act die het schepsel verricht verenigd met mijn Wil, Ik voel dat zij die eerst van Mij vraagt en dan die uitvoert. Dus haar kleine act omvat het geheel van mijn heiligheid, mijn macht, wijsheid, liefde en alles wat Ik ben en in die act, gedaan in vereniging met mijn Wil, ervaar Ik hoe mijn leven, mijn werken mijn woord, gedachten enz. worden herhaald. Dus als jouw dingen geëindigd zijn in mijn Wil, wat zou je dan anders nog willen? Alles heeft een enkel eindpunt. De zon heeft maar één punt – dat haar licht heel de aarde mag bestralen. De boer zaait, schoffelt, bewerkt de aarde, hij lijdt onder koude en hitte. Maar dit is niet zijn doel – nee, zijn doel is de vruchten te oogsten om daarvan zijn voedsel te bereiden. Hetzelfde voor veel andere dingen die, al zijn het er veel, toch uitlopen in één enkel punt – en dit maakt het leven van een mens uit. Op dezelfde wijze moet de ziel alles laten uitkomen in het éne punt van mijn Wil en mijn Wil zal haar leven uitmaken en Ik zal er mijn voedsel van maken".*

Toen vervolgde Hij: "*In deze droeve tijden zullen jij en Ik een erg pijnlijke periode doormaken – dingen zullen heviger te keer gaan. Maar weet dat als Ik mijn houten kruis van je wegneem, dan geef Ik je het kruis van mijn Wil wat geen lengte en geen breedte heeft – het is eindeloos. Een edeler kruis kan Ik je niet geven. Het is niet gemaakt van hout maar van licht. En in dit licht dat feller brandt dan welk vuur ook, zullen wij samen lijden in elk schepsel en in hun doodsangsten en kwellingen en we zullen proberen leven van allen te zijn".*

deel 11 – 9 juli 1915

Wie werkelijk de Goddelijke Wil doet (en er in leeft) komt in dezelfde positie als de Mensheid van Jezus.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik me erg slecht en mijn altijd lieflijke Jezus, vol medelijden met mijn armzalige toestand, kwam even, kustte me en zei: *“Arme dochter, wees niet bang, Ik verlaat je niet, Ik kan je niet eens verlaten. Wie mijn Wil doet (en er in leeft) is in feite mijn magneet, die veel macht over Mij heeft en Me naar zich toe trekt met zoveel kracht dat Ik die niet kan weerstaan. Het vraagt te veel van Mij om Me los te maken van iemand die mijn Wil doet en er in leeft. Ik zou Me moeten ontdoen van Mezelf, wat niet mogelijk is”*.

Toen vervolgde Hij: *“Dochter, wie werkelijk mijn Wil doet (en er in leeft) komt in dezelfde positie als mijn Mensheid. Ik was mens en God. Als God bevatte Ik in Mezelf al het geluk, zaligheid en schoonheid en al het goede dat Ik bezit. Enerzijds deelde mijn Mensheid in mijn Godheid en daarom was Die zalig gelukkig en de zalige aanschouwing ontbrak nooit. Anderzijds werd mijn Mensheid, omdat Die op zich had genomen aan de goddelijke rechtvaardigheid voldoening te schenken voor de schepselen, gekweld door het scherpe zicht op alle zonden. En omdat Hij die op zich had genomen om er voldoening voor te geven, voelde Ik de gruwel van iedere zonde met de eigen speciale kwelling. Daarom voelde Ik tegelijkertijd vreugde en pijn; liefde van de kant van mijn Godheid, ijselijke kou van de kant van de schepselen; enerzijds heiligheid, anderzijds zonde. Er was niets wat het schepsel zou kunnen doen dat Mij kon ontgaan, al was het nog zo klein. Nu is mijn Mensheid niet langer in staat om te lijden, daarom leef Ik in iemand die mijn Wil doet – zij dient als mijn Mensheid. Daarom ervaart de ziel enerzijds, liefde, vrede, vastbeslotenheid om het goede te doen, sterkte en dergelijke, anderzijds kilte, last, vermoeidheid enz. Als de ziel volledig in mijn Wil blijft en deze dingen accepteert, niet als haar eigen dingen maar als iets waar Ikzelf onder lijdt, zal ze de moed niet verliezen, maar zal ze medelijden met Me hebben en zal ze de eer hebben te delen in mijn pijnen, omdat zij niets anders is dan een sluier die Mij bedekt. Zij zal enkel de last van de steken voelen, van de kilte, maar zij worden in Mij, in mijn hart gestoken”*.

deel 11 – 25 juli 1915

Hoe Jezus ongelukkig is in de liefde en getroost wil worden.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, klaagde ik bij Jezus vanwege zijn gebruikelijke afwezigheid en Hij, altijd vriendelijk zegt vol medelijden: *“Mijn dochter, wees flink, wees trouw aan Mij in deze tijden van tragedies, afschuwelijke slachtingen en intense bitterheid voor mijn hart”*. En bijna snikkend vervolgde Hij:

“Mijn dochter, in deze tijden voel Ik me een arme ongelukkige. Ik voel me ongelukkig zoals degene die gewond is geraakt op het slagveld. Ongelukkig als degene die sterft in zijn eigen bloed, in de steek gelaten door iedereen. Ongelukkig als de arme voor wie de honger zo zwaar valt. Ik voel het ongeluk van vele moeders wier hart bloedt om hun zonen in de strijd. Ach, al het ongeluk drukt zwaar op mijn hart en Ik blijf gebroken achter. En tegenover al dit ongeluk zie Ik de goddelijke rechtvaardigheid die meer goddelijke boosheid in wil zetten tegen schepselen, ongelukkigerwijs zo opstandig en ondankbaar. En dan, wie kan zeggen hoe ongelukkig Ik ben in de liefde? Ach, de schepselen beminnen Mij niet en mijn grote liefde wordt herhaaldelijk beantwoord met beledigingen.

Mijn dochter, temidden van zoveel ongeluk voor Mij, wil Ik in plaats van troost, bemoediging. Ik wil zielen om Me heen die Mij liefhebben, die Mij trouw gezelschap houden en al hun pijnen aan Mij geven om mijn ongeluk te verlichten en genade te bekomen voor de arme ongelukkigen. Afhankelijk van of zielen Mij trouw zijn in deze tijden van geselingen en ongeluk, zal Ik, als de goddelijke rechtvaardigheid tot rust is gekomen, de zielen belonen die Mij trouw zijn gebleven en mijn ongeluk met Mij hebben gedeeld”.

deel 11 – 28 juli 1915

De ziel die in de Goddelijke Wil leeft, vormt een enkel hart met dat van Jezus.

Ik bleef bij Jezus klagen en zei: *“hoe kan het, dat U me verlaat? U beloofde me dat U iedere dag zou komen, op z’n minst één keer, en vandaag, de ochtend is voorbij, de dag loopt op zijn eind, en nog steeds komt U niet? Jezus, wat een kwelling U te moeten ontberen – wat een voortdurend sterven. Toch ben ik helemaal overgegeven aan uw Wil. Nog sterker, ik draag U deze ontbering op, zoals U me geleerd hebt, om mij de redding te schenken van net zoveel zielen als de vele ogenblikken dat ik U moet missen. Ik plaats de pijnen, die Ik lijd als ik zonder U ben, als een kroon rondom uw hart om te voorkomen dat de beledigingen van de schepselen binnen zullen komen in uw hart en om te voorkomen dat U welke ziel dan ook veroordeelt tot de hel. Maar bij dit alles, oh, mijn Jezus, komt mijn natuur nog steeds in opstand en onophoudelijk roep ik om U, ik zoek naar U, ik verlang naar U”.* Op dat moment legde mijn lieflijke Jezus zijn armen om mijn nek, omhelsde me en zei: *“Mijn dochter, zeg Me eens, wat verlang je, wat wil je doen, waar houd je van?”* En ik: *“Ik verlang naar U en dat alle zielen gered worden. Ik wil uw Wil doen (en er in leven) en ik ben in U alleen”.* En Hij: *“Dus je verlangt wat Ik verlang. Hiermee houd je Me in je macht en Ik jou. En je kunt je zelf niet van Me los maken en Ik niet van jou. Hoe kun je dan zeggen dat Ik je heb verlaten?”*

Toen vervolgde Hij op tedere toon: *“Mijn dochter, wie mijn Wil doet (en er in leeft) is*

zo vereenzelvigt met Mij, dat haar hart en het mijne één enkel hart vormen. En omdat alle geredde zielen worden gered door dit hart en terwijl deze hartslag wordt gevormd, aldus stijgen zij op naar hun redding vanuit de mond van dit hart – en Ik zal de ziel de verdienste geven van die geredde zielen omdat zij de redding van die zielen heeft gewild tezamen met Mij en Ik heb haar benut als het leven van mijn eigen hart”.

deel 11 – 12 augustus 1915

De hardheid van de mensen en hoe zij geraakt willen worden in hun eigen vlees.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn altijd lieflijke Jezus eventjes en zei: “Mijn dochter, wat zijn de mensen hard! De gesel van de oorlog is niet genoeg. De ellende is niet voldoende opdat zij zich overgeven. Zij willen geraakt worden in hun eigen vlees, anders geraken ze nergens. Zie je hoe godsdienst triomfeert op het slagveld? En waarom? Omdat zij geraakt worden in hun eigen vlees. Daarom is het nodig dat er geen land is dat niet op een of andere manier wordt gevangen in het net maar bijna alle zullen geraakt worden in hun eigen vlees. Ik wil dit niet maar hun hardheid dwingt Mij ertoe”.

Terwijl Hij dit zei, weende Hij en ik weende mee en ik bad dat Hij de mensen tot overgave zou brengen zonder slachtpartijen en bloed en dat allen gered worden. En Jezus: “Mijn dochter, alles zal worden ingesloten in de eenheid van wil. Jouw wil zal samen gaan met de mijne en zal voldoende genade verwekken om zielen te redden. Jouw liefde zal stromen in de mijne, jouw verlangens en jouw hartslag binnenin Mij en de zielen met een eeuwige hartslag vragen om zielen. Dit alles zal een net vormen rondom jou en Mij en wij zullen er a.h.w. in verweven zijn. Dit zal dienen als verdedigingsbolwerk en omdat het Mij verdedigt, zul jij beschermd worden tegen ieder gevaar. Hoe lieflijk is het voor Mij om in mijn hartslag de harteklop te horen van een schepsel dat in mijn harteklop zegt: ‘Zielen, zielen’. Ik voel Me geketend en overwonnen en Ik geef me over”.

deel 11 – 14 augustus 1915

Alles wat Jezus deed en leed is act en dient als stut waarop zielen kunnen steunen om niet in zonde te vallen en gered te worden.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand kwam Jezus even. Hij was zo moe, uitgeput dat Hij zelf me opriep om zijn wonden te kussen en zijn bloed af te vegen dat stroomde van ieder deel van zijn allerheiligste Mensheid. Dus nadat ik al zijn ledematen aanbad en eerherstel bracht zei Jezus, ontlast en op mij steunend: “Mijn

dochter, mijn Passie, mijn wonden, mijn bloed, alles wat Ik deed en leed blijft voortdurend werkzaam te midden van de zielen alsof Ik op dit moment werkzaam ben en lijd. Zij dienen Mij tot steun waarop Ik kan leunen en als stut waarop zielen kunnen steunen om niet in zonde te vallen en gered te worden. Welnu, in deze tijden van geselingen ben Ik als iemand die in de lucht leeft, zonder grond onder de voeten, en temidden van voortdurende storm: de rechtvaardigheid houdt Mij weg van de Hemel en door de zonde houden de schepselen Me weg van de aarde.

Welnu, hoe meer de ziel rondom Mij blijft, Mijn wonden kust, Mij eerherstel geeft, mijn bloed aanbiedt, in één woord, zelf doet wat Ik deed in de loop van mijn leven en mijn Passie – des te meer steun ze biedt, zodat Ik op haar kan leunen en niet val en hoe groter de cirkel wordt waarbinnen de zielen steun vinden om niet in zonde te vallen en gered te worden. Wordt het niet moe, mijn dochter, om bij Mij te zijn en telkens weer langs mijn wonden te gaan. Ik zelf zal je de gedachten, neigingen en woorden schenken, zodat je bij Mij blijft. Wees Mij trouw – de tijd is kort. De rechtvaardigheid wil haar woede koelen en schepselen ergeren haar. Het is nodig dat deze steun zich uitbreidt. Schiet daarom niet te kort in activiteit”.

deel 11 – 24 augustus 1915

Het enige wat het schepsel op God doet gelijken is de Goddelijke Wil.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, kwam mijn altijd lieflijke Jezus even en ik gaf Hem een kus en zei: “Mijn Jezus, als het mogelijk zou zijn, zou ik U de kus van alle schepselen willen geven. Op deze manier zou ik uw honger naar liefde willen stillen door hen allen bij U te brengen”. En Jezus: “*Mijn dochter, als je Mij de kus van allen wilt geven, kus Me dan in mijn Wil, omdat mijn Wil die het scheppend vermogen bezit, de macht heeft om een act te vermenigvuldigen tot zo veel als men maar wil. Op deze wijze stel je me tevreden als allen Mij kussen en jij hebt de verdienste dat jij zorgde dat iedereen Mij kust, terwijl alle schepselen de gevolgen ondervinden volgens hun gesteldheid.*

Een act in mijn Wil bevat al het goede wat je maar kunt verzinnen. Hier van vind je een beeld in het licht van de zon. Het licht is één, maar dit licht vermenigvuldigt zich in alle blikken van de schepselen. Het licht is altijd één enkele act, maar niet alle blikken van de schepselen genieten hetzelfde van het licht. Sommigen, met zwak zicht, moeten hun handen voor hun ogen houden om niet verblind te worden door het licht. Anderen die blind zijn genieten er helemaal niet van, maar dat is niet wegens een defect van het licht, maar vanwege een defect van het gezichtsvermogen van het schepsel. Dus, mijn dochter, als je Mij wil liefhebben voor allen, als je dat wilt doen in mijn Wil, zal jouw liefde daarin overvloeien. En omdat mijn Wil Hemel en aarde vult, zal Ik horen hoe jouw ‘Ik houd van U’ herhaald wordt in de Hemel, rondom Mij,

binnenin Mij, op aarde en het zal zich vermenigvuldigen vanuit ieder punt, voor net zoveel acten als mijn Wil kan verrichten. Daarom kan het Mij de voldoening geven van de liefde van allen, omdat het schepsel beperkt is en eindig, terwijl mijn Wil onmetelijk is en oneindig.

Hoe kunnen de woorden 'Laat Ons de mens maken naar ons beeld en gelijkenis', gesproken door Mij bij het scheppen van de mens, worden uitgelegd? Hoe zou het schepsel, zo onmachtig, ooit op Mij kunnen lijken en mijn evenbeeld zijn? Alleen in mijn Wil zou hij dit kunnen bereiken omdat als hij zich Die eigen maakt hij werkzaam gaat zijn op een goddelijke manier en door de herhaling van deze goddelijke acten gaat hij op Mij gelijken – gaat hij mijn volmaakte evenbeeld worden. Het gaat als met een kind dat, door de acten na te doen die hij ziet bij zijn leraar, net zo wordt als hij. Dus het enige waardoor het schepsel wordt zoals Ik is mijn Wil. Daarom vind Ik het zo belangrijk dat het schepsel zich Die eigen maakt, om het doel te realiseren waarvoor hij werd geschapen”.

deel 11 – 27 augustus 1915

Door zich te verenigen met de Goddelijke Wil wordt de ziel vervuld van God en zijn goddelijke kwaliteiten en God wordt vervuld van haar.

Ik verenigde me met de allerheiligste Wil van de gezegende Jezus en terwijl ik dit deed, bevond ik me in Jezus en Hij zei: “Mijn dochter, als een ziel zich verenigt met mijn Wil gaat dat net zo als wanneer twee vaten vol verschillende vloeistof bij elkaar worden gegoten: het eerste wordt gevuld met wat het tweede bevat en het tweede met de inhoud van het eerste. Op dezelfde manier blijft het schepsel gevuld met Mij en Ik met haar. En omdat mijn Wil heiligheid, schoonheid, macht, liefde enz. bevat, wordt de ziel die zich verenigt met en zich overgeeft aan mijn ziel gevuld met mijn heiligheid, met mijn liefde, schoonheid enz., aan een schepsel gegeven op de meest volmaakte wijze. En Ik voel dat Ik gevuld wordt met haar en als Ik in haar mijn heiligheid, schoonheid, liefde enz. vind, kijk Ik ernaar alsof die van haar zijn en Ik zie haar zo graag dat Ik verliefd op haar word, zodat Ik haar jaloers diep in mijn hart houd en Ik verrijk haar en verfraai haar voortdurend met mijn goddelijke kwaliteiten, om nog meer verheugd en verliefd te worden”.

deel 11 – 20 september 1915

Het Fiat moet de lieflijke knoop zijn die al de acten van het schepsel samen bindt.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand vertoonde Jezus zich met zwepen in zijn

handen en raakte en sloeg de schepselen. Het leek of de geselingen zich uitbreiden en bij vele dingen leek het of sommigen een samenzwering tegen de Kerk smeedden en zij noemden Rome. De gezegende Jezus was gekweld en getooid met een zwarte mantel zei Hij: *“Mijn dochter, de geselingen zullen mensen weer doen opstaan, maar het zullen er zoveel zijn dat alle mensen gehuld zullen zijn in verdriet en treurigheid. En omdat de schepselen mijn ledematen zijn, ben Ik in het zwart gehuld vanwege hen”*.

Ik was totaal ontmoedigd en ik smeekte Hem te kalmeren en Hij zei om me wat op te vrolijken: *“Mijn dochter, het Fiat moet de lieflijke knoop zijn die al jouw acten zal verbinden. Dus mijn Wil en de jouwe zullen die knoop vormen en weet, dat iedere gedachte, woord en act, vastgebonden aan mijn Wil, nog een communicatiekanaal tussen Mijzelf en het schepsel is. Als al jouw acten verbonden zijn met mijn Wil, zal er niet een goddelijk communicatiekanaal tussen jou en Mij gesloten zijn.*

deel 11 – 2 oktober 1915

De ziel probeert de bitterheid van Jezus wat weg te nemen, veroorzaakt door de zonden van de mens.

Nadat ik zeer veel geleden had door het missen van mijn altijd beminnelijke Jezus, leek Hij even te komen maar zo vol lijden dat het schrikwekkend was. Ik raapte al mijn moed bij elkaar en naderde zijn mond en na een kus probeerde ik te zuigen – wie weet kon ik Hem wat verlichting schenken door een deel van zijn bitterheid weg te zuigen. Tot mijn verrassing kon ik een klein beetje bitterheid uit Hem weg trekken wat ik tot nu toe niet voor elkaar kreeg. Maar Jezus leed zo veel dat het leek of Hij het niet beseftte. Nadat ik dit gedaan had, leek het echter of Hij zich verroerde, Hij keek naar mij en zei: *“Mijn dochter, Ik kan het er niet meer bij nemen, Ik kan er het niet meer bij nemen. Het schepsel heeft de grens bereikt en zij vervult Mij met zo’n bitterheid dat mijn rechtvaardigheid op het punt stond te besluiten tot de algehele verwoesting. Maar jij kwam precies op tijd om een beetje bitterheid van Mij weg te nemen zodat mijn rechtvaardigheid zich op een afstand hield. De kastijdingen zullen echter toenemen. Ach, de mens spoort Mij aan, hij stelt Mij in staat hem te vullen en bijna vol te stoppen met ellende en kastijdingen, anders zal hij niet van idee veranderen”*.

Ik haastte Hem te smeken tot kalmte te komen en Hij zei op een ontroerende toon: *“Ach, mijn dochter, ach mijn dochter”*. En Hij verdween.

deel 11 – 25 oktober 1915

Als Jezus tegen een ziel kan zeggen: “Mijn leven, mijn mama”.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, te midden van ontberingen en bitterheid, dacht ik over de Passie van mijn beminnelijke Jezus en Hij bleef herhalen: *“Mijn leven, mijn leven... Mijn mama, mijn mama...”*. Verbaasd zei ik: *“Wat betekent dat?”* En Jezus: *“Mijn dochter, als Ik ervaar hoe mijn gedachten, mijn woorden in jou worden herhaald, hoe je lief hebt met mijn liefde, wilt met mijn Wil, verlangt met mijn verlangens, enz. ervaar Ik hoe mijn leven in jou binnen wordt getrokken en mijn eigen acten worden herhaald. En mijn voldoening is zo groot dat Ik blijf herhalen: ‘Mijn leven, mijn leven’. En als Ik overweeg hoe mijn lieve Mama leed, die al mijn pijnen over wilde nemen en die zelf wilde ondergaan in mijn plaats en als jij probeert haar na te volgen, Mij smeekt dat Ik jou de pijnen laat lijden die schepselen Mij bezorgen, blijf Ik herhalen: ‘Mijn mama, mijn mama...’ Temidden van zoveel bitterheid van mijn hart vanwege de vele verscheurde ledematen van vele schepselen, wat Ik ervaar binnenin mijn Mensheid, is mijn enige verlichting dat ik ervaar hoe mijn leven wordt herhaald. Zo ervaar Ik hoe de ledematen van schepselen weer binnenin Mij verenigd worden”*.

deel 11 – 28 oktober 1915

Het leven en de werken van Jezus zijn zaden die gezaaid zijn opdat de zielen ze zouden oogsten.

Toen mijn altijd beminnelijke Jezus vanmorgen kwam, zei Hij: *“Mijn dochter, mijn leven op aarde was enkel zaad zaaien, dat mijn kinderen zullen oogsten, zolang zij op hetzelfde land blijven waar Ik deze zaden zaaide. En naargelang de instelling waarmee zij oogsten, zullen mijn zaden vruchten voort brengen. Welnu, deze zaden zijn mijn werken, woorden, gedachten en zelfs mijn adem enz. En als de ziel dat alles oogst en het zich toeigent, zal zij zo worden verrijkt dat zij het koninkrijk der Hemelen verwerft. Maar als zij dat niet doet zullen deze zaden dienen voor haar veroordeling.*

deel 11 – 1 november 1915

Jezus wil Zich uitstorten in liefde.

Vanmorgen liet mijn zoete Jezus me niet lang wachten. Hij kwam, hoewel hijgend en rusteloos, en zich in mijn armen werpend zei Hij: *“Mijn dochter, geef Me rust; laat Me Mijzelf uitstorten in liefde. Als rechtvaardigheid zich uit wil storten, kan die zich*